

Sygn. akt II Ca 843/21

POSTANOWIENIE

Dnia 22 lipca 2021 r.

Sąd Okręgowy w Kielcach II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Okręgowego Mariusz Broda

Protokolant: sekretarz sądowy Anna Głowacka-Dąbrowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 lipca 2021 roku sprawy

z wniosku D. A.

z udziałem M. A.

o podział majątku wspólnego

na skutek apelacji wnioskodawcy D. A. oraz apelacji uczestniczki M. A.

od postanowienia Sądu Rejonowego w Staszowie

z dnia 12 lutego 2021 roku, sygn. akt I Ns 330/18

postanawia:

1. umorzyć postępowanie apelacyjne w zakresie żądania wnioskodawcy „obciążenia stron kosztami procesu na zasadach art. 520 § 2 kpc” oraz „zasądzenia od uczestniczki na rzecz wnioskodawcy kosztów zastępstwa procesowego za I instancję”;
2. zmienić zaskarżone postanowienie w punkcie VIII (ósmym) w części, w ten sposób, że kwotę 1151,34 (tysiąc sto pięćdziesiąt jeden 34/100) złotych zastąpić kwotą 351,34 (trzysta pięćdziesiąt jeden 34/100) złotych;
3. oddalić apelację uczestniczki w całości, a apelację wnioskodawcy – w pozostałej części;
4. przyznać od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Staszowie adwokatowi Z. K. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych, tytułem wynagrodzenia za udzieloną uczestniczkę z urzędu pomoc prawną w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt II Ca 843/21

Uzasadnienie pkt. 1 (pierwszego) postanowienia

Postanowieniem z dnia 12.02.2021r. Sąd Rejonowy w Staszowie, m.in. w pkt. VI orzekł, że wnioskodawca i uczestniczka ponoszą koszty związane ze swym udziałem w sprawie.

Wnioskodawca w wywiedzonej apelacji wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia m.in. poprzez „obciążenie stron kosztami procesu na zasadach art. 520 § 2 kpc” oraz „zasądzenie od uczestniczki na rzecz wnioskodawcy kosztów zastępstwa procesowego za pierwszą instancję”.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Postępowanie apelacyjne w zakresie wywołanym wnioskiem apelacji wnioskodawcy obejmującym żądanie „obciążenia stron kosztami procesu na zasadach art. 520 § 2 kpc” oraz „zasądzenie od uczestniczki na rzecz wnioskodawcy kosztów zastępstwa procesowego za I instancję” podlegało umorzeniu. O kosztach postępowania nieprocesowego (stanowiących odpowiednik kosztów procesu w postępowaniu nieprocesowym), obejmujących także koszt zastępstwa procesowego, Sąd Rejonowy orzekł w pkt. VI postanowienia. Z kolei analiza zakresu zaskarżenia apelacji wnioskodawcy wskazuje, że rozstrzygnięcie w pkt. VI nie zostało nim objęte. W takiej sytuacji, odwołując się do zasady opisanej w art. 378 § 1 kpc, rozstrzygnięcie w postępowaniu apelacyjnym o czymś, na co wskazuje tylko wniosek apelacji, a co nie było objęte zakresem zaskarżenia jest niedopuszczalne. Z tych względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 3 kpc w zw. z zw. z art. 355 kpc w zw. z art. 391 § 1 kpc orzekł jak w pkt. 1 sentencji. Abstrahując od tego, jeżeli nawet nie istniałaby ta wskazana przeszkoda do rozstrzygnięcia merytorycznego – w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach postępowania nieprocesowego, to i tak nie byłoby podstaw do uwzględnienia apelacji wnioskodawcy w tej części, albowiem Sąd Rejonowy trafnie orzekł o tych kosztach w formule przewidzianej w art. art. 520 § 1 kpc, gdyż nie było żadnych przesłanek do odstępstwa od tej zasady – na rzecz art. 520 § 2 kpc, jak zdaje się na to wskazywać treść wniosku apelacji wnioskodawcy. Przy czym podkreślić należy i to, że brak w niej zarzutu naruszenia przez Sąd pierwszej instancji przepisu art. 520 § 1 i 2 kpc, co nie jest bez znaczenia dla rozpoznania sprawy w postępowaniu apelacyjnym z punktu widzenia przywołanej już wyżej reguły wyrażonej w art. 378 § 1 kpc.

SSO Mariusz Broda

ZARZĄDZENIE

(...)

22.07.2021r.

Sygn. akt II Ca 843/21

Uzasadnienie postanowienia w jego punktach 2 (drugim) i 3 (trzecim)

Postanowieniem z dnia 12.02.2021r. Sąd Rejonowy w Staszowie:

- w pkt. I ustalił, że w skład majątku wspólnego wnioskodawcy D. A. i uczestniczki M. A. wchodzi następujące ruchomości:

- a) beczka metalowa kanalizacyjna (połowa) – wartości 2.500 zł (dwa tysiące pięćset złotych),
- b) garaż konstrukcji stalowej – wartości 1.500 zł (jeden tysiąc pięćset złotych),
- c) spawarka (...) K.&D. – wartości 250 zł (dwieście pięćdziesiąt złotych),
- d) glebogryzarka ogrodowa – wartości 540 zł (pięćset czterdzieści złotych),
- e) prostownik z rozruchem Y. – wartości 190 zł (sto dziewięćdziesiąt złotych),
- f) piec C.O. (...) (uszkodzony) – wartości 280 zł (dwieście osiemdziesiąt złotych),
- g) suszarka do ubrań E. – wartości 640 zł (sześćset czterdzieści złotych),
- h) telewizor T. (...) – wartości 450 zł (czteryście pięćdziesiąt złotych),
- i) pralka B. (...) – wartości 20 zł (dwadzieścia złotych),
- j) kuchenka gazowa A. – wartości 20 zł (dwadzieścia złotych),

- k) samochód osobowy marki T. (...) o nr rej. (...) – wartości 8.800 zł (osiem tysięcy osiemset złotych),
- l) udział w 1/2 (jednej drugiej) części we współwłasności samochodu osobowego marki A. (...) o nr rej. (...) – wartości 1.000 zł (jeden tysiąc złotych);
- w pkt. II oddalił żądanie D. A. o ustalenie nierównych udziałów w majątku wspólnym;
- w pkt. III dokonał podziału majątku wspólnego D. A. i M. A. w ten sposób, że:
- a) przyznał na wyłączną własność uczestniczki M. A. składniki majątkowe wymienione w pkt I ppkt.: b), g) i k) postanowienia oraz udział w 1/2 (jednej drugiej) części we współwłasności samochodu osobowego marki A. (...) o nr rej. (...) wskazany w pkt I ppkt l) postanowienia;
- b) zarządził sprzedaż pozostałych składników majątkowych wymienionych w pkt I ppkt.: a), c), d), e), f), h), i), j) postanowienia w trybie przepisów kodeksu postępowania cywilnego, a sumę uzyskaną ze sprzedaży tych rzeczy podzielić po 1/2 (jednej drugiej) części na wnioskodawcę D. A. i uczestniczkę M. A.;
- w pkt. IV zasądził od uczestniczki M. A. na rzecz wnioskodawcy D. A. tytułem spłaty kwotę 5.970 zł (pięć tysięcy dziewięćset siedemdziesiąt złotych), płatną 6 (sześciu) miesięcznych ratach w kwotach po 995 zł (dziewięćset dziewięćdziesiąt pięć złotych 00/100) każda z rat, w terminie do 10-tego każdego kolejnego miesiąca począwszy od miesiąca następnego, po którym niniejsze postanowienie się uprawomocni, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie na wypadek uchybienia w płatności którejkolwiek z rat;
- w pkt. V oddalił żądanie wnioskodawcy D. A. o zapłatę kwoty 10.000 zł tytułem wynagrodzenia za korzystanie z rzeczy wspólnych – w całości;
- w pkt. VI orzekł, że wnioskodawca i uczestniczka ponoszą koszty związane ze swym udziałem w sprawie;
- w pkt. VII zasądził od Skarbu Państwa (Sąd Rejonowy w Staszowie) na rzecz adw. Z. K. kwotę 2.214 zł (dwa tysiące dwieście czternaście złotych) tytułem wynagrodzenia za udzieloną z urzędu pomoc prawną dla uczestniczki M. A.;
- w pkt. VIII nakazał ściągnąć od wnioskodawcy D. A. na rzecz Skarbu Państwa (Sąd Rejonowy w Staszowie) kwotę 1.151,34 zł (jeden tysiąc sto pięćdziesiąt jeden złotych 34/100) tytułem 1/2 części wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa;
- w pkt. IX wydatkami w pozostałym zakresie obciążył Skarb Państwa.

Podstawy faktyczne i prawne takiego rozstrzygnięcia Sąd Rejonowy przedstawił w pisemnym uzasadnieniu – k. 286-295.

Postanowienie zaskarżył zarówno wnioskodawca, jak i uczestniczka, przy czym wnioskodawca w części obejmującej jego pkt. IV, V, VIII, IX, a uczestniczka – w części obejmującej jego pkt. I, III.a, IV.

Wnioskodawca w wywiedzonej apelacji zarzucił naruszenie:

- art. 233 § 1 kpc poprzez błędne zastosowanie polegające na braku wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego, przekroczeniu granicy swobodnej oceny dowodów i dokonanie w konsekwencji błędów w ustaleniach faktycznych poprzez uznanie, iż Wnioskodawca nie udowodnił podstaw, aby przysługiwało mu prawo do żądania wynagrodzenia za wyłączenie korzystanie przez uczestniczkę z rzeczy określonych w punktach I a),c)-p) i t) wniosku z dnia 5.12.2018r., pomimo, że podstawy te zostały udowodnione zeznaniami świadków oraz potwierdziła je sama uczestniczka;

- art. 320 kpc poprzez uznanie konieczności zastosowania niniejszego przepisu i rozłożenie spłaty należności na raty wobec uczestniczki pomimo, że przeprowadzone w sprawie dowody oraz stanowisko uczestniczki nie potwierdzały zasadności rozłożenia należności na raty;

- art. 206 kc w związku z art. 224 § 2 oraz art. 225 kc w związku z art. 618 kpc – poprzez ich niezastosowanie, chociaż w niniejszej sprawie doszło do spełnienia wszystkich przesłanek uzasadniających roszczenie wnioskodawcy o zapłatę wynagrodzenia za korzystanie z rzeczy przez uczestniczkę;

- art. 113 ustawy o kosztach sądowych poprzez jego zastosowanie w niniejszej sprawie.

Wobec powyższego skarżący wniósł o:

1/ zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez:

- zasądzenie od uczestniczki na rzecz wnioskodawcy jednorazowej spłaty należności tytułem spłaty udziału w majątku wspólnym stron w kwocie 5970 zł w terminie 14 dnia od dnia uprawomocnienia orzeczenia,

- zasądzenie od uczestniczki na rzecz wnioskodawcy wynagrodzenia za wyłączne korzystanie przez uczestniczkę z rzeczy określonych w punktach I a),c)-p) i t) wniosku z dnia 5.12.2018r. w kwocie 10.000 zł,

- obciążenie stron kosztami procesu na zasadach art. 520 § 2 kpc

- zasądzenie od uczestniczki na rzecz wnioskodawcy kosztów zastępstwa procesowego za pierwszą instancję;

2/ rozpoznanie postanowienia w przedmiocie oddalenia wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu szacowania ruchomości celem ustalenia wartości rynkowej wynagrodzenia za wyłączne korzystanie przez uczestniczkę z rzeczy określonych w pkt. a, c, p, t petitum wniosku od dnia 12.09.2018r. do chwili sporządzenia opinii, a nadto do wskazania średniej wartości miesięcznej wynagrodzenia za korzystanie z rzeczy wskazanych we wniosku, albowiem skutkiem oddalenia wniosku wnioskodawca został pozbawiony możliwości udowodnienia wysokości swojego roszczenia, które było słuszne i uzasadnione obiektywnie.

Ponadto wnioskodawca domagał się zasądzenia od uczestniczki na rzecz wnioskodawcy kosztów zastępstwa procesowego za pierwszą i drugą instancję.

Uczestniczka w wywiedzionej apelacji zarzuciła błędy w ustaleniach faktycznych polegające na przyjęciu, że:

- wartość składników przyznanych dla uczestniczki wynosi łącznie 11 940 zł i że spłata z połowy jej udziału wynosi kwotę 5 970 zł, gdy po prawidłowym oceniu dowodów i zliczeniu wartości, spłata ta stanowi kwotę 5 300 złotych,

- suszarka do ubrań wchodzi w skład wspólnoty, skoro z zeznań świadków ewidentnie wynikało, że była kupiona na raty przez strony, ale spłacona była w całości przez matkę uczestniczki G. M.,

- wartość garażu wynosi 1500 z, skoro strony same przyznały, że kupiły garaż kilka lat temu, w 2015 roku za kwotę 1 300 zł,

- wartość spłaty z samochodu (...) wnosi nie 500 złotych, a jedynie 250 złotych.

Wobec powyższego skarżąca wniosła o:

- zmianę zaskarżonego postanowienia w ten sposób, aby z pkt.l ppkt. g wyłączyć suszarkę do ubrań E. i pomniejszyć spłatę o kwotę 320 złotych, pomniejszyć spłatę co do garażu metalowego do kwoty 650 złotych oraz pomniejszyć spłatę z samochodu A. do kwoty 250 złotych,

- zmianę terminu spłacania rat z „do 10 każdego miesiąca” na „do 15 każdego miesiąca i określenie każdej raty na kwotę 883 złotych, przy przyjęciu wysokości spłaty na 5 300 złotych.

Nadto uczestniczka wniosła o zasądzenie kosztów zastępstwa adwokackiego z urzędu za postępowanie odwoławcze, oświadczając, że te w żadnym zakresie nie zostały pokryte przez uczestniczkę.

Wnioskodawca wniósł o oddalenie apelacji uczestniczki, a uczestniczka wniosła o oddalenie apelacji wnioskodawcy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja uczestniczki okazała się w całości niezasadna, a apelacja wnioskodawcy znalazła usprawiedliwienie jedynie w części dotyczącej rozstrzygnięcia o kosztach sądowych.

Sąd Rejonowy poczynił prawidłowe ustalenia co do wszystkich faktów istotnych (z punktu widzenia właściwych do zastosowania w tym przypadku norm prawa materialnego) dla rozstrzygnięcia sprawy. Sąd Okręgowy w całości je podzielił i przyjął za własne, albowiem stanowiły one efekt właściwie przeprowadzonych, a następnie trafnie, tj. z poszanowaniem reguł wynikających z art. 233 § 1 kpc – ocenionych dowodów.

To oznacza, że nie znalazły usprawiedliwienia podniesione w obu apelacjach zarzuty zmierzające do wzruszenia prawidłowości ustalenia przez Sąd Rejonowy podstawy faktycznej zaskarżonego postanowienia.

Tego rodzaju zarzut podniesiony w apelacji wnioskodawcy eksponował naruszenie art. 233 § 1 kpc poprzez błędne jego zastosowanie, polegające na braku wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego, przekroczenia granicy swobodnej oceny dowodów i dokonania w konsekwencji błędów w ustaleniach faktycznych, poprzez uznanie, że wnioskodawca nie udowodnił podstaw, aby przysługiwało mu prawo do wynagrodzenia za wyłączne korzystanie z przez uczestniczkę z rzeczy określonych w punktach a,c,p,t wniosku w z dnia 5.12.2018r., pomimo, że podstawy te zostały udowodnione zeznaniami świadków oraz potwierdziła je sama uczestniczka. Zatem tak sformułowany zarzut stanowił próbę wzruszenia oceny dowodów, stanowiących podstawę poczynionych przez Sąd pierwszej instancji ustaleń faktycznych, a następnie odwoływał się do błędu w tak dokonanych ustaleniach. Takie rozumowanie, tj. co do potrzeby i sekwencji zgłoszenia zarzutów - dla wzruszenia prawidłowości podstawy faktycznej zaskarżonego orzeczenia – pozostaje prawidłowe. Jest rzeczą oczywistą, że w tym celu najpierw należy zmierzać do wzruszenia oceny dowodów, a następnie zgłosić zarzut błędu w ustaleniach poczynionych w oparciu o tak, a nie inaczej ocenione dowody. Jednak dla skuteczności zgłoszenia tego rodzaju zarzutów pierwszorzędym i zasadniczym warunkiem pozostaje sformułowanie owych zarzutów w sposób skonkretyzowany, a nie ogólny i abstrakcyjny, tj. taki, który można uczynić treścią formuły apelacji w każdej sprawie, tj. bez żadnego związku z konkretnymi dowodami i faktami ustalonymi na ich podstawie. Przypomnieć w związku z tym należy, że warunkiem efektywności zwalczania prawidłowości poczynionych przez sąd pierwszej instancji ustaleń co do faktów, jest przede wszystkim zgłoszenie zarzutu naruszenia prawa procesowego, w szczególności wymierzonego w ocenę konkretnych, tj. identyfikowalnych dowodów, na podstawie której owe kwestionowane ustalenia, co istotne co do konkretnych faktów (art. 367§1¹ kpc) zostały poczynione. Dopiero skuteczne zwalczanie tej oceny, poczynając od wskazania konkretnego dowodu (do którego tego rodzaju zarzut jest kierowany), faktu na tej podstawie ustalonego, a kończąc na wykazaniu wadliwości oceny dowodu (dowodów) – z punktu widzenia któregośkolwiek z kryteriów wynikających z art. 233 § 1 kpc, otwiera drogę dla wykazania błędu w samych ustaleniach. Tym samym brak skutecznego zwalczania dokonanej przez sąd pierwszej instancji oceny dowodów, czyni bezpodstawnym zarzut błędu w ustaleniach. Innymi słowy nie znajduje on żadnego oparcia.

Zgłoszony przez wnioskodawcę zarzut naruszenia art. 233 § 1 kpc tych kryteriów – w najbardziej elementarnym zakresie nie spełnia. Po pierwsze nie wskazuje konkretnych dowodów, które w jego ocenie Sąd Rejonowy miał wadliwie ocenić. Po drugie nie konkretyzuje, na czym z punktu widzenia reguł wynikających z art. 233 § 1 kpc, ta wadliwość oceny miałaby polegać, tj. w szczególności, w czym skarżący upatruje braku wszechstronnej oceny dowodów, uwzględnienia zasad doświadczenia życiowego, czy wreszcie logiki rozumowania Sądu. Po trzecie, brak w tym zarzucie

odwołania się do konkretnych faktów, na które miałyby wskazywać dowody, w ocenie skarżącego wadliwie ocenione. Z tego punktu widzenia zarzut nie spełniał już obecnie wprost sformułowanego w art. 367§1¹ kpc wymogu, stanowiącego wstępny warunek jego skuteczności. Po czwarte, nie można tracić z pola widzenia i tego, co zdaje się wynikać z zestawienia podstawy faktycznej zgłoszonego w piśmie procesowym 31.05.2020r. (k.198-199) żądania zasądzenia kwoty 10 000 zł - tytułem wynagrodzenia za korzystanie przez uczestniczkę z samochodu m-ki T. (...), garażu blaszaka, dokumentacji geodezyjno-projektowej, myjki ciśnieniowej K., z tym, co zdaje się wynikać z uzasadnienia apelacji wnioskodawcy, w którym skarżący stwierdza, że chciał zabrać samochód T., nadto wymienia następujące rzeczy, jakie pozostały u uczestniczki: glebogryzarka, prostownik, spawarka, suszarka do ubrań, pralka, kuchenka gazowa, beczka kanalizacyjna, telewizor, meble. Zatem za wyjątkiem samochodu T., w ogóle nie odwołuje się do pozostałych rzeczy, z posiadania których przez uczestniczkę próbował wywodzić korzystne dla siebie skutki prawne. Wobec tego i z tej perspektywy, analizowany zarzut pozostaje w zupełnym oderwaniu od faktów ustalonych przez Sąd, jako podstawa zaskarżonego w tym zakresie postanowienia. Po piąte, abstrahując już od wskazanych przyczyn bezpodstawności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 kpc, podkreślić trzeba, że Sąd Rejonowy dokonał wszechstronnej oceny materiału dowodowego, we właściwy sposób uwzględnił przy tym zasady doświadczenia życiowego, wyprowadzając z tego wnioski nie budzące żadnych wątpliwości z punktu widzenia zasad poprawnego rozumowania. Zatem ta ocena ma charakter swobodny, a nie dowolny. Po szóste, końcowo nie sposób pominąć tego, co wynika już tylko z treści samego dowodu z przesłuchania wnioskodawcy w charakterze strony. Z wypowiedzi wnioskodawcy nie wynikało by kategorycznie zwracał się wobec uczestniczki o dopuszczenie do współposiadania samochodu T.. Z całą pewnością takiego wniosku nie można wyprowadzić, ze sformułowania – „jakieś prośby do byłej żony kierowałem raczej ustnie” (k.272v.). Stanowiło ono odpowiedź na pytanie dotyczące samochodu T.. Wnioskodawca zeznał także: „o inne rzeczy się nie zwracałem”. Ta ostanía wypowiedź nie wymaga dodatkowego komentarza, z punktu widzenia tego, co wynika z treści art. 206 kc, w zw. z (...) kc, w zw. z art. 46 kr i o.

Reasumując, brak skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 kpc (w apelacji wnioskodawcy) eliminował zasadność zarzutu błędu w poczynionych przez Sąd Rejonowy ustaleniach, abstrahując już od tego, że i ten ostatni miał więcej niż lakoniczną postać i z tej przyczyny także był nieweryfikowalny.

Miał zatem rację Sąd Rejonowy, o ile doszedł do konkluzji, że wnioskodawca, pomimo spoczywającego na nim ciężaru dowodu, nie wykazał faktów uzasadniających żądanie wynagrodzenia za korzystanie przez uczestniczkę z rzeczy ruchomych.

W konsekwencji tego bezprzedmiotowym stał się zgłoszony w apelacji wniosek – w trybie art. 380 kpc - o rozpoznanie postanowienia Sądu Rejonowego o oddaleniu (pominięciu) – na podstawie art. 235²§1pkt2 kpc – wniosku pełnomocnika wnioskodawcy o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność oszacowania wynagrodzenia za korzystanie z rzeczy wspólnych. Jednak przede wszystkim brak było podstaw do rozpoznania tego postanowienia w postępowaniu apelacyjnym – ze skutkiem oczekiwanym przez skarżącego już z tej tylko przyczyny, że wnioskodawca – reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika – nie zgłosił zastrzeżenia do protokołu – w trybie art. 162 § 1 kpc – co do uchybienia przez Sąd pierwszej instancji przepisowi lub przepisom prawa procesowego, tym bardziej, że istotę zagadnienia determinowało dochodzenie roszczenia o charakterze procesowym. Zatem już z tej tylko przyczyny podjęta przez skarżącego próba weryfikacji prawidłowości w/w postanowienia dowodowego pozostawała nieskuteczna, a to wobec tego, co obecnie wprost wynika już z art. 162 § 2 kpc, który miał zastosowanie także w dacie, w której Sąd Rejonowy wydał wskazane postanowienie dowodowe. Podkreślenia wymaga raz jeszcze to, że nawet gdyby wskazane zastrzeżenie w trybie art. 162 § 1 kpc zostało zgłoszone – w sposób wyczerpujący jego istotę, to i tak rozpoznanie postanowienia w trybie art. 380 kpc nie mogło prowadzić do przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego w postępowaniu apelacyjnym, bo wnioskodawca nie wykazał takiego korzystania przez uczestniczkę ze zidentyfikowanych rzeczy ruchomych, które pozostawałoby w sprzeczności z regułą opisaną w art. 206 kc w zw. z art. 1035 kc w zw. z art. 46 kr i o.

Skarżąca uczestniczka próbę zwalczania prawidłowości ustalonych przez Sąd Rejonowy faktów ograniczyła do zarzutu błędu w tych ustaleniach. Z dotychczasowych wywodów Sądu Okręgowego, w sposób jednoznaczny wynika, że

poprzestanie jedynie na zarzucie błędu w ustaleniach, tj. bez postawienia zarzutu naruszenia prawa procesowego, a w szczególności art. 233 § 1 kpc, nie może doprowadzić do wzruszenia prawidłowości ustalonego faktu, czy faktów. Zatem już z tej tylko przyczyny uczestniczka nie zdołała wzruszyć podstawy faktycznej zaskarżonego postanowienia. Tej treści konkluzji nie zmienia argumentacja apelacji. Po pierwsze, wbrew stanowisku skarżącej Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił przynależność suszarki do ubrań – do majątku wspólnego wnioskodawcy i uczestniczki. Skarżąca nie kwestionowała tego, że dokonała zakupu tej rzeczy w trakcie trwania wspólności majątkowej małżeńskiej. Istotny był zatem sam fakt zawarcia przez nią umowy sprzedaży w tym okresie, z obowiązkiem spłaty rat na poczet ceny zakupu. Natomiast, to czy te raty zostały przez nią faktycznie spłacone, czy też uczyniła to za uczestniczkę osoba trzecia, pozostaje prawnie irrelevantne z punktu widzenia zagadnienia nabycia prawa własności do wskazanej rzeczy i jej przynależności do majątku wspólnego. Co do zasady, może być rozpatrywane co najwyżej w kategoriach nakładu na rzecz poniesionego przez osobę trzecią, a zatem pozostaje poza kognicją Sądu w niniejszym postępowaniu. Po drugie, Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił wartość udziału 1/2 w współwłasności samochodu A. – na kwotę 1000 zł, czyniąc to na podstawie opinii biegłego (str. 6 poz. 17 opinii – k. 177), a ta nie była przez skarżącą zwalczana także w postępowaniu apelacyjnym. Po trzecie, analogiczny wniosek dotyczy wartości garażu (str. 5 poz. 1 opinii – k. 176). Zatem i z tej perspektywy zarzuty apelacji uczestniczki musiały okazać się bezpodstawne.

Sąd Rejonowy dokonał także prawidłowej prawnomaterialnej oceny tej niewadliwie ustalonej podstawy faktycznej zaskarżonego wyroku. Sąd Okręgowy w całości ją podziela i przyjmuje za własną. To oznacza, że nie znalazły usprawiedliwienia zarzuty naruszenia prawa materialnego podniesione w apelacji wnioskodawcy (uczestniczka w ogóle nie zgłosiła tego rodzaju zarzutów). Zarzuty naruszenia prawa materialnego podniesione w apelacji wnioskodawcy nie mogły przynieść oczekiwanego rezultatu już z tej tylko przyczyny, że były oparte na założeniu istnienia odmiennych faktów od tych ustalonych przez Sąd Rejonowy. Skoro wnioskodawca nie zdołał wzruszyć prawidłowości ustalonej przez Sąd pierwszej instancji postawy faktycznej i to zarzutu naruszenia przepisów prawa materialnego nie miał żadnego oparcia.

Nie zasługiwał na uwzględnienie zarzut naruszenia art. 320 kpc (podniesiony w apelacji wnioskodawcy). Argumentacja Sądu Rejonowego na uzasadnienie rozłożenia na raty zasądzonej od uczestniczki spłaty zasługuje na pełną aprobatę. Przede wszystkim uwzględnia ustalenia co do aktualnej sytuacji życiowej i majątkowej uczestniczki, których wnioskodawca w postępowaniu apelacyjnym nie negował. Wbrew stanowisku skarżącego Sąd pierwszej instancji wziął pod uwagę deklarowaną przez matkę uczestniczki pomoc w spełnieniu świadczenia w postaci zasądzonej spłaty, podkreślając, że tylko w takiej sytuacji uczestniczka zachowa realną możliwość spełnienia świadczenia w formie ratalnej. Nie chodziło zatem o takie wsparcie ze strony matki, by spłata była realna w formie jednorazowego świadczenia. Obiektywnie rzecz pojmując, ocena sytuacji uczestniczki w tym zakresie jest trafna, a skarżący nie dostarcza żadnych racjonalnych argumentów, które mogłyby ją zmienić.

Nie było także żadnych podstaw do uwzględnienia wniosku apelacji uczestniczki o zmianę postanowienia w zakresie oznaczenia dnia każdego miesiąca, do którego uczestniczka ma obowiązek wpłacić na rzecz wnioskodawcy kolejną ratę zasądzonej spłaty. Argument o możliwości potrącenia rat z należnymi od wnioskodawcy alimentami nie jest trafny już z tej tylko przyczyny, że to nie uczestniczkę przysługuje względem wnioskodawcy wierzytelność alimentacyjna względem wnioskodawcy, bo uprawnionymi z tego tytułu pozostają małoletnie dzieci stron.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 kpc orzekł jak w pkt. 3 sentencji.

Jeśli chodzi o rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów sądowych (pkt. VIII zaskarżonego postanowienia), to częściowo rację miał skarżący wnioskodawca. Niespornie został on wezwany przez Sąd do uiszczenia zaliczki w kwocie 1500 zł na poczet kosztów opinii biegłego (k.163v.), której pierwotnie, tj. przed wydaniem pierwszej opinii przez biegłego nie uiścił, powołując się na bieżący brak możliwości finansowych (k.166). Natomiast zaliczkę, ale tylko w kwocie 800 zł wnioskodawca uiścił przed wydaniem opinii uzupełniającej (k.247). Całość kosztów sądowych wygenerowanych w postępowaniu przed Sądem Rejonowym to kwota 2302,67 zł, a składające się na nie wydatki zostały pokryte tymczasowo przez Skarb Państwa, co wynika ze stosownych postanowień Sądu pierwszej instancji (k.152, 164, 190, 266). Tym samym na wnioskodawcy i uczestniczkę spoczął obowiązek zwrotu na rzecz Skarbu Państwa kosztów

sądowych w częściach równych, tj. po 1151,33 zł (art. 113 ust. 1 u.k.s.c., przy odpowiednim zastosowaniu art. 520 § 1 kpc). Skoro wnioskodawca wpłacił 800 zł – na poczet kosztów sądowych (co uszło uwadze Sądu Rejonowego), to powinien zwrócić na rzecz Skarbu Państwa już tylko 351,33 zł, a rzeczą Sądu Rejonowego było jedynie dokonanie odpowiedniego przeksięgowania kwoty zaliczki na sumy budżetowe. Z tych względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 kpc orzekł jak w pkt. 2 sentencji.

Brak było podstaw do uwzględnienia zawartego w apelacji wnioskodawcy żądania zasądzenia na jego rzecz od uczestniczki kosztów postępowania apelacyjnego – z tej apelacji, skoro apelacja wnioskodawcy nie została uwzględniona, z jednym tylko niewielkim wyjątkiem dotyczącym kosztów sądowych, który w kontekście odpowiednio zastosowanego art. 100 zd. 2 kpc w zw. z art. 13 § 2 kpc, pozostawał bez wpływu na tej treści konkluzję. Zatem oddalenie wniosku apelacji wnioskodawcy o zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania apelacyjnego zostało objęte formułą opisaną w pkt. 3 postanowienia Sądu Okręgowego. Niezależnie od tego warto zauważyć, że brak było żądania wnioskodawcy o zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego z apelacji uczestniczki.

SSO Mariusz Broda

(...)

(...)